

לו אך בקושי לראותה. אך אליה הוסעה במכונית אחת. הוא חזר לתל-אביב לבדו, בילה את שארית הלילה במסעדה, בה ניסה לנחם את עצמו: "בכדי לא איכפת לי ממנה, היא לא מעניינת אותי. סתם נסעתי ללוד". ברגע מסוים נדמה היה שכל התכנון המוקדם היה לשווא. אחרי יום אחד של סיורים היתה אליה סחטה לגמרי. כשהגיעה לחיפה כדי להופיע, רגעים ספורים באחד מבתי הקולנוע שהציג את סרטה, הסתער קהל אלפים על מכוניתה, מנע ממנה כל אפשרות להתקדם. לפתע פרצה אליה בבכי מר: "מה קרה?" שאלו מלחיה. "ראיתי אחד נופל תחת הגגלים, אני פוחדת שדורסו אותה". היתה הכובד.

לבסוף הצליחה המכונית להתחמק, הגיעה לתחנת משטרה. משם, כשהיא עטופה להסור את המעיל שוטרים, הוסעה בניידת לקולנוע. כשחזרה לתל-אביב היה עליה, לפי התכנון, לבקר עוד בבית-קפה בצפון תל-אביב ובמקום דון של אליה ואביבה ביפו, שהפקידו כבר את הכסף עבור הביקור. הם חיכו לשווא כל הלילה. חומה של אליה עלה כתוצאה מהר כבת הארבעות והסיורים הדחוסים והיא נל-קחה למיטתה.

למחרת, בעת שיצאה אליה לסיירה השני, עצרה שירתה ליד בית-קפה אקסודוס בצפון תל-אביב. שעה ארוכה הירצה שם-טוב ששון בפני אליה על המקום ביוזמת. "מה אתה מספר לה?" נשאל ששון. "אני מסביר לה", השיב, "שהו הקפה של האמנים הישראליים."

★ ★ ★

ידיד החיפית סבון

קרקס, הגדול הגיע לשיאו בעת ש- אליה הובלה לבית-חרושת עץ הזית שבפתח-תקוה. טרם הבינה לאן הביאו או-תה ומה רוצים ממנה, הציבו אותה לפני שלט בית-החרושת, דחפו לידה בקבוק-שמן, וחזרו צלמים צילמו בפונה זו מכל הזוויות. הם היו ממשכינים לצלמה במעמד היסטורי זה ללא סוף, לולא הבחינו ה-פועלים והפקידים באורחת, עזבו את מקור-גותיהם ומשריהם והסתערו עליה.

הצליחו לחלץ את אליה מידי הפועלים והכניסו למשרדו של בעל בית-החרושת. שם חיכתה כבר כל המשפחה, הבנים, ה-בנות והנכדים. אליה נאלצה ללחוץ ידו של כל אחד, ולהצטלם עם כולם בידה ועם כל אחד לחוד. אחרי זה דחפו לידה סבון ריחני. "את יכולה להריח את הסבון?" הפציר בה בנו של בעל בית-החרושת. אלי-קי הריחה את הסבון, הצטלמה בחברת בן-בוקי-שמן וסבונים. כפרס על שיתוף-הפעולה קיבלה אליה שני בקבוקי שמן במתנה, ושלוש חפיסות סבון עטופות בצלופן.

האחד שזכה לביטורה של אליה יבלי לשלם היה פנחס איילון, ראש עיריית-חולון, העיריה היחידה שאירחה רשמית את הכר-כת היחידה. מה פתאום דחקו חולון? "יכולנו להביא אותה גם לבתי-ים", הסביר ששון המארח, "אבל החלטנו להביא אותה לחולון, מפני ששם יש יותר חולות, ש-תראה אין שהארץ היתה לפני שנבנתה." על מה מדברים ביניהם ראש-עירייה יש-ראלי וכוכבת-קולנוע יעניציה, הנה דו"ח קצר על השיחה:

ראש העיר משחק בעצבנות במפתחות שבידו: "אז... אז... תנידי לה שאנחנו מצריכים אותה בביקורה בעיר. היא בת 25, לא אליה, העיר. הצבור הצעיר שלנו מתלהב ממנה. אם כי אנו לא עוסקים בעניינים מדיניים. נקחה שביקורה יחוס את הידידות בין יחון לישראל." אליה: "הבאתי אתי את האהבה של העם היחני. אני מרגישה כמו בבית. בכל מקום מדברים יחוני."

איילון: "בעיר שלנו יש אלפי יהודים יוצאי-יחון. יש לנו עולים מ-42 ארצות. אליה: "אני נהנית לשמע מה שארץ-ישראל עשה ואיך בניתה את הארץ. איילון: "תנידי לה, שחון וישראל הן שתי אימות עתיקות ושהיתה תקיפה שלא חיו בשלום. אני מבקש את סליחתה. אבל העם היחני אינו עם גדול, כמו שאנחנו עם קטן. אבל שני העמים הסביבתי חותמים על הוולום עד היום."

אליה: "אולי זה נכון מה שאמרת, אבל אנחנו עמים קטנים עם לב גדול." ראש העיר הניח לאליה סיגריה דובק 10. היא לא מעשנת. "עכשיו אני אתן לך סיכה של העיר", אמר ראש-העיר, ואליה השירה: "I Love Israel."

"האם ראית איזה סרט של אליה?" נשאל ראש-העיר. "אל תשאלו אותי", השיב, "אני לא הולך הרבה לסרטים."

כסדינה

עליו את מלוא העומס. הוא הזהיר אותו מספר פעמים שיפסיק, ומשלא נענה, הת-רגו, הטילו לעברו את ידית הברזל שהיתה צמודה לגליל. הוא אמנם החטיא את הי-מטרה, אך בעקבות הריב הקולני שפרץ ביניהם, הגיע למקום אחד מאנשי ההנהלה, הודיע ליצחק — לאחר ברור קצר במקום — כי הוא מפוטר. לתקדים זה לא היה ועד הפועלים מוכן להסכים והורה ליצחק להמ-שיך לעבוד.

אך ההנהלה התחכמה להם. היא פנתה למשטרה בתלונה פלילית נגד יצחק, בעק-בותיה נעצר ופוטרו אוטומטית. אך אנשי החוץ עזמו על דעתם. הם כינסו מיד אסיר-פה, החליטו לדרוש מההנהלה את שיתורו של יצחק בערבות, דנו, באותה הזדמנות, גם בכל מערכת היחסים בין ההנהלה לחוץ-הפועלים.

פיטורים כפתרון. לאחר שההנהלה לא קיבלה את החלטת החוץ לעכב את פיטוריו של יצחק, החליטה אף לנקוט אמצעים כנגד אנשי החוץ שקיימו, לסענתה, אסיפה בלתי חוקית. ביום ראשון בבוקר מצאו ארבעת חברי החוץ את הודעות ה-פיטורים שלהם תלויות על לוח המודעות. צעד זה גרם להשבתת כל המפעל.

מועצת פועלי פרדס-חנה דרשה מהפועלים לחזור לעבודתם. אולם הם סרבו לעשות כך בעוד החוץ שלהם מנהל שיחות בחוץ-הפועל.

בתמימותם הרבה חזרו אחרי השיחה ב-חוץ הפועל למפעל. אולם כאן התברר להם, כי בינתיים נערכה שיחה טלפונית בין יחיאל הרץ — ממנהלי המפעל — לבין ה-הסתדרות, בחיך המועצה, שכתוצאה ממנה הודיע ראש מלכת-העץ בהסתדרות שלא ל-קבל את המפוטרים. הנימוק: הוא לא ידע שפיטורים באו כתוצאה מקיום אסיפה ללא הסכמת ההנהלה.

כשנודע הדבר לפועלים, עזבו את שטח בית-החרושת, החלו מתכוננים סביבו ל-שבתה ממושכת.

דם עץ הכביש. למחרת כשבאו למקום בחמש ושלושים בבוקר, כבר חיכה להם כוח משטרה גדול. "אתם מתבקשים לשמור על השקט!" הודיע להם המפקד, שישב במכונית, ברמקול. "אם לא תשתמשו ב-כוח — לא נגיב בכוח." השובבים הבינו הודעה זו כפשוטה ומשבאה המכונית ה-ראשונה עמסה חומר גלם המיועד לבית-החרושת, לא השתמשו בכוח. הם פשוט שכבו על הכביש, מנעו ממנה להכנס לשטח המפעל.

שלוש פעמים ביקש מפקד כוח-המשטרה מהשובבים לפנות את הכביש. משלא נענה נתן לשוטרים פקודה להסתער.

השוטרים, שמספרם הגיע לעשרות, הס-תערו על 60 השובבים וחבטו בהם באל-תיהם. פועלים פצועים נגררו למכונית ה-מצעד וב-24 שעות המשטרה נכנסה המכונית לשטח המפעל.

החלטה מחייבת. השבוע נראה היה שהנהלת בית-החרושת נכנעה. בעוד שבת-חילה סרבה בתוקף לקבל את כל המפוטרים חזרה, הודיעה הפעם שתסכים לקבל עליה את החלטת החוץ המיוחדת ש-הוקמה על-ידי האיגוד המקצועי של החוץ-הפועל. "החלטתה", הודיעה היא, "יחייבו את שני הצדדים כאחד." בינתיים חזרו ה-פועלים לעבודה, חיכו למסקנות החוץ.

דת

גונבי הגוויות

בימיה-הביניים היו גונבים גוויות, כדי להבטיח לרפואה חומר לניסוייה. השבוע בישראל נזקקה הרפואה הישראלית המר-דנית למעשה דומה, בגלל הצביעות ה-מוסריות של אנשי-דת היהודים, הנחלמים על איסור ניתוחי המתים בכל מחיר. מא-חר וכדי להאריך את חיי האדם יש לחקור גופות במספר רב ככל האפשר, נאלצים הרופאים להתחכם, לסכל את עצמם ב-שערוריה מצד האנשים למענם הם פוע-לים. מקרה כזה קרה השבוע לרופאי בית-החולים המרכזי בבאר-שבע.

גופים זרים. עזרא אשכנזי שכב בבית-החולים בבאר-שבע ארבעה חודשים, כ-ש-הוא סובל ממחלת סכרת קשה. לפני שבוע נפטר ומשפחתו הודיעה לבית-החולים ש-היא מבקשת לא לנתח את גופתו, אך ה-הודעה הגיעה מאוחר מדי.

כאשר הובלה הגופה לבית-הקברות, ל-כסס הדתי של הסתרה, נתפחו תפרי ה-

לכד והכניסו אתי בחדר שם היה סמל-משטרה בשם אבו אל חאג'. הוא שאל אותי מה היה נכון, העדות שנחתה במשטרה או זו שנחתה בבית-המשפט. עניתי שזו שבבית-המשפט. אז הוא אמר שהוא רוצה למדוד את הגובה שלי והעמיד אותי על-ידי ה-קיר... בא קצין התביעות ולקח אותי למעלה. התחיל לצעוק עלי ולדבר אתי עב-רית. כשאמרתי שאני לא יודע עברית, ענה: "אתה בבית-המשפט כן ידעת עברית, פעם שניה אני אעשה לך בחינה בעברית ואם לא תדע, תראה מה שאני אעשה לך. אנחנו דרסנו על עשר ארצות ואתה רוצה עכשיו לצחק אתנו?... קצין התביעות עם ראשו נתן לי מכה באף והתחיל לרדת דם... ואני זוכר שאמר בעברית ממור וקילל אותי בעברית."

גם אחי המבוגר של תייסיר, תאכסיה, לא נהנה מהביקור במשטרה. מסר האח

השובבים ליד בית-החרושת תע"ל

הם שכבו בשקט —

השוטרים בחצר בית-החרושת תע"ל

— מתחת לגגני מכונית

בצהרונה בשבועה: "שי (קצין החקירות) שאל אותי: 'האם תייסיר אחיך אמר לך אז שפאכרי ביקש ממנו לשנות עדותו?' עניתי שלא אמר לי ולא יודע כלום... תייסיר אף הוכנס לחדר. ראיתי שיש לו דם באף... אז הוציאו את אחי ואחר כך שי נתן לי סטירה ואגרוף בבטן... ה-שוטר מבית-המשפט נתן לי מכות ב-פנים... שי אבר לי... אם לא אניד שאחי אמר הוא יתרגו אותי... פחדתי והתחלתי לרעד... לפני שכתבו שאלו אותי שוב על אחי ואני אמרתי שאני לא זוכר. התמתי ושחררו אותי."

עבודה

"סוציאליזם בימינו"

"אין כניסה", אמר השוער שניצב מא-חורי שער-הברזל הכבד של בית-החרושת תע"ל בפרדס-חנה. בפנים, על המדשאה ה-מוריקה שליד בנין הנהלת המפעל, שכבו עשרה שוטרים והתחממו בשמש באפס מ-ש. אחירה של מתיחות שררה במפעל המושבת.

בחוץ, על המגרשים החוליים שמשני עברי הכביש, ישבו השובבים. קבוצות קבר-צות. הם שמרו לבל תיכנס אף מכונית לשטח המפעל. מה גרם לשביתה שהעלתה את שטח תע"ל לכותרות העיתוניים? **ידית ברזל.** בבוקרו של יום רביעי א-ז, עזבו באחת ממחלקות בית-החרושת שני פועלים — יצחק זויהם ודוב יוגר. הם עזמו משני צדיו של גליל ברזל, ליפסו עליו לוח דיקט. לפתע נדמה היה ליצחק כי חברו מתרשל בסיבוב מצטט להטיל

(המשך ממעמד 10)
"לא היו מחיאות כפיים, ולא ניכר רצון הנאשמים לקום על רגליהם." הארץ לא יכול **"סימנים כאילו"**. הארץ לא יכול היה שלא לפרסם את המכתב, הנוגע למש-פט. אולם תחתיו פירסם את הערתו של אריאל:

"הערת הכתב: נוכחתי באולם בית-המש-פט בעכו בעת הדיון והקראת הכרזו של מקי-עלידי העד באשיר רזאל. ראיתי לפ-חות שני נאשמים שמחאו בשקט כף, ונתנו סימנים כאילו צריכים לקום לרגל הנאמר עלידי העד באשיר שהעיד, לאחר הקראת הכרזו, שהמפגנים קראו, יחי נאצר, פלש-תיך לערבים. אחד מהנאשמים אף קם מעט ממקומו."

קשה לתאר הדגמה כוללת יותר להרעלת הבארות המתנהלת מדי יום בעתוני ישראל, בעטי כתבים הכופים ל"יוניטד פרס"

חקירות אגרוף

לא רק הדיחה העיתונאית הקולקל (ראה לעיל) היה מיוחד למשפט נאשמי הפגנות-עכו לזכר חמשת הצעירים שנהרגו בגבול-עזה. גם עבודת התביעה המשטרית היתה מקורית ומיוחדת במינה. העד הראשי של התביעה היה ילד בן 12, תייסיר חזקיה, שטען בבית-המשפט שאינו יודע דבר על ההפגנות. השוטרים, שרצו שיעיד נגד ה-נאשם הראשי, פאכרי גימיל באשתאון (24), חבר מקי, מהעיר העתיקה בעכו, לקחו את הילד בהפסקת המשפט לבניין-המשטרה.

לאחר ההפסקה היה בפי הילד סיפור מעניין לבית-המשפט: "הם אמרו לי כי משטרה: תגיד שפאכרי באשתאון הסית את-תנו. קראו לי את העדות הזו, ואמרו לי: תגיד פאכרי באשתאון. (הילד מצביע על השוטר שיושב באולם) זה שאמר לי זאת. **הילד לא צחק.** דבריו של הנער, ש-גרשמו בפרוטוקול של בית-המשפט, הספיקו לפטילת עדותו ולעירעור רציני באמונה ל-טענות התביעה. אך משטרת-ישראל לא מר-חלת בקלות כה רבה למעליבה, ושוטרי עכו אינם סלחנים במיוחד אף הם. למחרת היום נאסרו תייסיר הקטן ושני אחיו.

על מה שהתחולל בבניין-המשטרה סי-פרו האחים בהצהרה בשבועה שנמסרה ל-ידי סניגוריהם אברהם פישמן ומשה רודיטי. סיפר תייסיר בן ה-12: "... לקחו אותי